

PIEVOS

Pievomis ar vejomis vadinami žole apaugę parkų ir sodų plotai traktuojami skirtingai. Vienoks stilius (*maniere*) yra didelių erdvių, kurios yra tikros pievos (*prairie*), kitoks - mažesnio mastelio, ypatingai kruopščiai įrengiamų ir prižiūrimų vejų.

Pievos (prairie). Vėjos, kurių žolė trumpa, aukštos kokybės, vienalytė ir dažnai kerpama, yra labai svarbios puošiant parterį ar vidutinio dydžio peizažinį sodą, tačiau dėl perdėto įmantrumo jos netinka dideliems plotams. Rūpestingai prižiūrimos vėjos parkuose turėtų būti tik tiesiogiai aplink gyvenamąją vietą ir gėlių sode (*jardin-fleuriste*). Labiau nutolusiose vietose turėtų būti natūralios pievos, derančios prie aplinkinio peizažo ir reguliariai subrandinančios derlių.

Įkuriant pievą reikia atlikti paeiliui kelis darbus, kuriuos lemia žemės ūkio praktika, ir landšafto architektas negali jų ignoruoti. Juos trumpai aptarsime prieš pereidami prie sodo vejų.

Pradiniai žemės paruošimo darbai, įrengiant pievas ir vėjas - nuo didžiųjų žemės kasimo darbų iki kalvotumo niuansų ir pačios žemės sutvarkymo - buvo aprašyti 147 psl. Atlikus šiuos žemės darbus, sumodeliuojamas paviršius, kuriame norime įrengti pievą. Planas kruopščiai perkeliamas, nužymimos horizontalės, paklojamas požeminis drenažas, apgalvojama laistymo

sistema, atsižvelgiant į sąlygas, kurias aptarėme specialiaame šios knygos skyriuje ir laikantis konkrečių agrotechnikos taisyklių.

Žemės paviršius turi būti kiek įmanoma lygesnis, ne ta prasme, kad visur vienodas, bet kad būtų galima lengvai dirbti dalgiu. Krūmai, vijokliai, akmenys, kurmiarausiai, užsistovėjusio vandens klanai, visi žemės nelygumai, kurie gali apsunkinti eksploataciją, turi išnykti.

Šlaitai apskaičiuojami taip, kad būtų galima surinkti vandenį, natūraliai ar per drenažą, link specialios vietos, turinčios užtikrintą nuotėkį.

Priklausomai nuo pasirinktų augalų, kurie augs pievoje, ši gali duoti švelnų (saldų) arba aštrų (rūgštų) šieną.

Švelnaus šieno pievose, kalnuose, auga varpiniai ir aromatiniai augalai, jos taip pat auga derlingesnėse kalvose, pvz. Normandijoje, kur į varpinės įsimaišo keletas ankštinių. Avių ir jaučių niekuo neįmanoma nupenėti greičiau, negu šeriant šiuo šieniu.

Aštrų (rūgštų) šieną duoda prastos kokybės žolės, kai didžioji dalis augalų yra viksvuoliniai (*Carex*, *Cyperus*, *Scoehnus*, *Eriophorum*) ir vikšriniai (*Juncus*, *Luzula*); šis šienas netinka niekam kitam, išskyrus arklius. Šie augalai auga užtvindytose, durpingose ir pelkėtose vietose. Norint vėl užsėti šią prastą pievą ir gauti gerą šieną, būtina žemę nusausti ir niveliuoti, gausiai kalkinti, naudoti avių priešsėlį, vėliau išravėti nepageidaujamus augalus.

Pievą įrengti galima dviem būdais : *sėjant* arba *paklojant (velėnuojant)*.

Sėjama pieva. – Sėjai, kai dirva gerai įdirbta, dažniausiai pakanka paviršių suarti, suakėti, suvaluoti tam, kad sėklos galėtų gerai sudygti.

Jei žemė yra molinga ir suspausta, ji ariama iš rudens, kad šaltis ją sutrupintų, metalinės ar spyglinės (medinės) akėčios pavasarį pabaigs šį darbą. Sausą žemę - priešingai, reikia kuo mažiau judinti prieš sėją, kad išliktų visa joje esanti drėgmė.

Sėjai paprastai pasirenkamos sėklos, kurios natūraliai išbyra šienapjūtės metu, ir surenkamos šieno vežimų iškrovimo vietose. Kai pašaras nušienaujamas geros pievose, šis būdas yra gana neblogas. Bet kyla nepatogumų – negali būti visiškai tikras, kokį kiekį sėjamų sėklų pavyks surinkti (patogiau, kai derlius nuimamas iš rūšių, subręstančių tuo pačiu metu), ir sėjai reikia labai daug sėklų – nuo 300 iki 400 kg hektarui, nes sėklose yra daug dulkių ir įvairių šieno likučių. Parko

savininkas turėtų apsvarstyti galimybę įsigyti sėklas gerą vardą turinčiuose įmonėse; jos pateikia kiekvieną sėklų rūšį atskirai ir jo akivaizdoje pagamina mišinį. Garantuotai sėkmingai užsėti pievą pakaks keturis ar penkis kartus mažesnio šių grynų sėklų svorio.

Yra žinoma, kiek vienos rūšies sėklų reikia užsėti vieną hektarą, bet (išskyrus Angliją, kur matome pievas apsėtas išskirtinai daugiamečiu svidre (*Lolium perenne*)) visur kitur vartojami mišiniai, kurie skiriasi priklausomai nuo žemės.

Toliau pateikiama lentelė parodo kiekvienos rūšies sėklų svorį, sėjamą į hektarą, ir jų tinkamumą skirtingoms dirvoms, pažymint „+“.

NOMS FRANÇAIS ET NOMS SCIENTIFIQUES DES ESPÈCES.	Kilogrammes à semer à l'hectare	Terres ir- rigo- sables	Terres calcaires sèches	Terres sablonneuses ou argilo-sablon- neuses et fraîches.	Terres sablonneuses ou calcaires irrigés U.S.	Terres argi- lo-sablonneuses ou argilo-calcaires.	Terres légères non irrigables.	Terres glaiseuses ou argileuses irrigables.
Alpiste roseau (<i>Phalaris arundinacea</i> , L.)	0	+	0	0	+	+	0	+
Agrostide vulgaire (<i>Agrostis vulgaris</i> , Smith)	10	0	0	+	+	+	0	0
— stolonifère (<i>A. stolonifera</i> , L.) ..	10	0	0	+	+	0	0	+
Avoine élevée (<i>Arrhenatherum elatius</i> , Mert. et K.)	400	0	0	+	+	0	+	0
— pubescente (<i>Avena elatior</i> , L.)	400	0	0	+	0	0	+	0
— jaunâtre (<i>A. flavescens</i> , L.)	30	0	0	+	+	0	0	+
Brome des prés (<i>Bromus mollis</i> , L.)	30	0	+	0	0	+	+	0
Crételle des prés (<i>Cynosurus cristatus</i> , L.)	25	0	+	+	0	+	0	+
Dactyle pelotonné (<i>Dactylis glomerata</i> , L.)	40	+	+	+	+	0	0	+
Fétuque durette (<i>Festuca duriuscula</i> , L.)	30	0	0	0	0	0	0	+
— rouge (<i>F. rubra</i> , L.)	30	0	0	0	0	0	0	+
— ivraie (<i>F. loliacea</i> , Huds.)	50	0	0	+	+	+	0	+
— des prés (<i>F. pratensis</i> , Huds.)	50	+	0	0	+	+	0	+
— ovine (<i>F. ovina</i> , L.)	30	0	+	0	0	0	+	0
Fléole de prés (<i>Phleum pratense</i> , L.)	10	0	0	0	+	+	0	+
Flouve odorante (<i>Luzoxanthum odora- tum</i> , L.)	40	0	0	0	+	+	0	0
Gesse des prés (<i>Lathyrus pratensis</i> , L.)	150	+	0	0	+	0	0	0
Houlque laineuse (<i>Holcus lanatus</i> , L.)	20	0	0	+	+	0	0	+
— molle (<i>H. mollis</i> , L.)	20	0	0	0	0	0	0	+
Ivraie vivace (<i>Lolium perenne</i> , L.)	60	+	0	+	+	+	0	+
— d'Italie (<i>L. italicum</i> , A. Braun)	60	+	0	0	0	0	0	+
Kœlerie à crête (<i>Kœleria cristata</i> , Pers.) ..	0	0	+	0	0	0	0	0
Lotier corniculé (<i>Lotus corniculatus</i> , L.) ..	10	0	+	0	0	+	+	0
Paturin des prés (<i>Poa pratensis</i> , L.)	20	+	+	+	+	+	0	+
— des bois (<i>P. nemoralis</i> , L.)	30	0	0	+	+	0	0	0
— commun (<i>P. trivialis</i> , L.)	20	+	0	+	+	+	0	+
Sainfoin commun (<i>Onobrychis sativa</i> , L.) ..	450	0	+	0	0	0	0	0
Seslérie bleue (<i>Sesleria caerulea</i> , Ard.)	0	0	+	0	0	0	0	0
Trèfle blanc (<i>Trifolium repens</i> , L.)	42	0	+	+	0	0	+	+
— des prés (<i>T. pratense</i> , L.)	42	+	0	0	+	+	0	0
Vulpin des prés (<i>Alopecurus pratensis</i> , L.)	25	0	0	+	0	+	0	+

Atskirai tiekiant įvairių rūšių sėklas, visuomet yra lengva iširti jų daigumą, pasėjant nedidelį jų kiekį ant šlapios samanų kempinės ar drėgnos žemės. Tuo būdu apskaičiuojamas gerų sėklų kiekis, reikalingas pagaminti mišinį. Šią operaciją reikia atlikti likus mėnesiui iki pagrindinės sėjos.

Sąlygos, kuriose sėklos gali būti naudojamos yra tokios įvairios, kad praktiškai neįmanoma tiksliai pasakyti pasirinktų rūšių santykio kiekvienai žemei. Geriausiai tai galima padaryti atlikus tyrimą, kuris ir leistų susidaryti nuomonę, taigi, jei turite laiko, būtų pravartu pasėti pasirinktas rūšis nedideliame plote, siekiant apskaičiuoti jų santykinį stiprumą ir ištvėringumą būtent toje žemėje.

Gerą reputaciją turintys sėklų prekiautojai patys padarys mišinį apibūdinus žemę, bet verčiau eksperimentuoti pačiam ir nepasitikėti niekuo kitu, o tik savo asmenine nuomone.

Derlingose ir drėgnose žemėse pieva sukurti lengva ir pasiteisina beveik visi mišiniai, stipriausios rūšys įsitvirtina nustelbdamos kitas. Kitaip yra smėlingose, mažai derlingose dirvose, pvz. p. Sologne Lecouteux pateikia šio tipo žemei tokį mišinį, kuris duoda puikiai pasiteisina:

	kil. gr.
Agrostis stolonifère	4,420
Avoine élevée (fromental).....	2,840
Dactyle pelotonné	4,420
Fétuque des prés.....	2,570
Fléole des prés.....	5,785
Houlque laineuse.....	2,570
Ivraie d'Italie.....	7,100
Lotier corniculé.....	1,285
Luzerne	11,560
Minette (lupuline).....	4,420
Paturin des prés	2,570
Pimprenelle... ..	4,420
Trèfle blanc.....	4,420
— des prés.....	5,140
Vulpin des prés.....	4,420
Soit par hectare	49,940

Taip pat galima barstyti kalkes ir mėšlą tose vietose, kur šių trąšų trūksta. Galima jas pakeisti cheminėmis medžiagomis, kurių pavadinimus ir kainas pateikiu toliau:

	kilos.	ptix.
Superphosphate de chaux.....	300	22 fr.
Plâtre	400	45 fr.
Sulfate d'ammoniaque.....	57	31 fr.
Chlorure de potasse	405	23 fr.
Nitrate de soude.....	57	23 fr.
Totaux.....	919 k.	114 fr.

Tam, kad pasėlis būtų geras, pradžioje sėjamos lengvos sėklos, paskui sunkesnės. Sumaišytas skirtingo svorio sėklas sėjant visas iš karto, jos pasklinda netvarkingai ir blogai dygsta.

Įterpti sėklas reikia labai lengvai, paprastai akėjant ir voluojant, ir jei pasirūpinama tai padaryti, kai yra drėgna, bet ne šlapia, tai sėkmės galimybės labai padidėja.

Natūralus sėjos laikas būtų tada, kai subręsta sėklos, bet tuo metu žemė būna išdžiūvusi arba užimta derliaus. Todėl dažniausiai sėjama pavasarį arba rudenį. Šiaurės klimato zonoje ir kalnuose, kur sėklos ir jauni daigeliai kenčia didelį šaltį, geriau sėti pavasarį. Taip pat ir drėgnose žemėse, pasirenkamas balandžio mėnuo, kai saulė pradeda stipriau kaitinti ir žemė pradeda atšilti. O smėlingose, lengvose ar kalkingose, sausose dirvose sėjama rudenį, geriausia, apie rugsėjo 15 d.

Parkuose su sausu dirvožemiu be to galima formuoti pievas sėjant įvairias ankštines – liucerną, dobilą, esparcetą ir t.t. Kaip pagrindinė kultūra dažniausiai imama mėlynžiedė liucerna (*Medicago sativa*), balandį ji maišoma su varpinėmis žolėmis arba kovą - su grūdinėmis, viena mėlynžiedė liucerna sėjama, kai reikia užpildyti (papuošti) sausus šlaitus, kopas ir pan. Šiuo atveju sėklos sėjamos eilėmis, kur vagutės statmenos šlaitui. Sėjimo norma yra 20-25 kilogramai sėklų hektarui. Gerai įsitvirtinusi liucerna gali išsilaikyti dvidešimt ir daugiau metų ir teikti gana gražią žalumą, jei dažnai šienaujama. Jos pagrindinis trūkumas tas, kad vietomis paviršius išretėja - būna netolygiai padengtas kuokštais.

Tam tikrų nepatogumų kyla, sėjant šlaitinį galvainį (*Poterium Sanguisorba, L*); šis augalas išlieka žalias ypatingai sausose vietose, tačiau nesuformuoja tolygių pievelių (*gasons uniformes*).

Pievų klojimas. – Pievų klojimas (velėnavimas), mažai naudojamas Prancūzijoje, yra dažnai naudojamas Anglijoje, kur vadinamas „sodding“. Tai yra taisyklingų vejos gabalų iškėlimas, pernešant juos į kitą vietą, paverčiamą nauja pievele. Šis paviršius yra iš anksto rūpestingai išlyginamas.

Fig. 379. — Placage par carrés alternés (greffe du gazon).

379 pav. - Klojimas pakaitomis einančiais kvadratais (vejos priauginimas, skiepijimas)

Veja iškeliamą kvadratais arba juostomis, kurios yra susukamos. Jei turimo kiekio pakanka padengti visą naujos pievos plotą, kvadratai ar juostos išdėliojamos viena šalia kitos. Tačiau norint sutaupyti, pasitenkinama pakaitomis einančiais kvadratais, paliekant tiek pat tuščių, kiek ir užpildytų plotelių (379 pav.). Tuštieji užpildomi puria žeme, užsėjami ir pieva netrukus tampa homogeniška. Šis būdas vadinamas „greffe du gazon“ (vejos priauginimas, skiepijimas). Paveikslėlyje „a“ pažymėtose vietose yra paklotos vejos kvadratai, o „b“ – užsėtieji ploteliai.

Gražios pievos reikalauja rūpestingos priežiūros: jas reikia kasmet tręšti, ant dangos atvežti geros žemės, drėgnose vietovėse kalkinti, naikinti piktžoles, kurmiarausius ir laistyti, tai aptarėme anksčiau (471 psl.). Šienavimas ir šieno surinkimas yra atskira darbų sritis.

Vejos (*pelouses*).- Tiesą sakant, vejos reikalauja truputį sudėtingesnės priežiūros negu pievos. Čia nepriimtini pievoms naudojami daugybės rūšių mišiniai, didelis žolių ūgis, šienavimas tik po žydėjimo. Vejos grynumas ir žalumos vienodumas yra svarbiausias jos privalumas.

Gražiausias vejas rasite Anglijoje. Dėl ūkanoto klimato, derlingo dirvožemio, daug kartu šienaujant, griežtai ravint, išgaunamos trumpos, grynos vejos kaip samanės, kartu švelnios ir tvirtos, lygios kaip kilimas. Iki šiol buvo manoma, kad neįmanoma pasiekti panašių rezultatų kontinentinėje Europoje. Patirtis parodė, kad šie būgštavimai buvo nepagrįsti – viską atliekant tinkamai šiandien Paryžiuje galima turėti tokias pat puikias vejas, kaip kitapus Lamanšo. Apibendrinti nurodymai būtų tokie:

Paruošti žemę taip, kaip buvo nurodyta 418-419 psl., suarti, išlyginti, suvaluoti yra būtina, kad paviršius taptų purus ir tuo pačiu tvirtas.

Dideles vejas sėti nuo rugsėjo 10 iki 20 d., tuo tarpu pavėsingose vietose, miestų sodų, parterių ir mažas vejas - balandžio mėnesį. Kalkingose, sausose, smėlingose dirvose geriau sėti rudenį, o molingose ir šaltose žemėse - pavasarį.

Mažuose soduose žemę išlyginti labai rūpestingai, sėklas išberti ypatingai vienodai, iš anksto palaistyti šlaitus, kad jos nenuslystų nuo žemės. Paskui padengti plonu juodžemio sluoksniu ir tada privoluoti.

Daugiametė svidrė (*Lolium perenne*, L.) sėjant 100 kilogramų į hektarą, visuomet sudaro dekoratyvų pievelės pagrindą. Ši varpinė kultūra duoda gryną, žvilgančią (puikią) žolę, bet

683

ji neilgaamžė, ypač miestuose. Paryžiaus apželdinimo tarnybos (*le service des Promenades et Plantations de Paris*) patirtis rodo, kad, praėjus dvejiems metams po sėjos, vejose daugiametės svidrės nelieka nei pėdsako. Šią varpinę žolę pakeičia kitų rūšių, jau buvusių žemėje, atneštų vėjo, paukščių ir t.t. žolės. Verta ją keisti mišiniu, vadinamu „žolė vejoms“, kuris yra sudarytas sodų vejoms, o jo sudėtis, kaip ir naudojant pievoms, priklauso nuo žemės sudėties. Mišiniai, kur daugiametė svidrė naudojama tam, kad greitai padengtų žemę, o po to išnyktų, yra tokie pat įvairūs, kaip ir sėklos pievoms.

Lentelėje pateikta keletas tokių mišinių:

NOMS DES ESPÈCES.	QUANTITÉ DE GRAMMES EN KILOGRAMMES, PAR MÈTRE CARRÉ.					
	N° 1 Totaux de quelque royaume	N° 2 Totaux de bosk.	N° 3 Totaux de bosk.	N° 4 Totaux de bosk.	N° 5 Totaux de bosk.	N° 6 Totaux de bosk.
Achille millefeuille (<i>Achillea Millefolium</i> , L.).....	0	0	0	0	3	10
Agrostis stolonifera (<i>Agratis stolonifera</i> , L.).....	10	12	10	0	0	0
— vulgaire (<i>Agratis vulgaris</i> , Smith.).....	0	0	0	0	5	0
Brome des prés (<i>Bromus mollis</i> , L.).....	0	0	12	0	10	15
— penné (<i>Bromus pinnatus</i> , L.).....	0	0	0	0	0	15
Chiendent (<i>Triticum repens</i> , L.).....	0	0	0	0	4	10
— dactyle (<i>Cynodon Dactylon</i> , Rich.).....	0	0	0	0	0	15
Cretelle des prés (<i>Cynosurus cristatus</i> , L.).....	5	10	8	0	10	0
Fétuque ovine (<i>Festuca ovina</i> , L.).....	12	0	18	14	10	10
— rouge (<i>F. rubra</i> , L.).....	20	20	20	18	15	0
— hétérophylle (<i>Festuca heterophylla</i> , Lamk.).....	0	0	0	25	0	10
— durette (<i>G. duriuscula</i> , L.).....	0	0	0	0	10	15
Flouve odorante (<i>Anthoxanthum odoratum</i> , L.).....	3	3	0	8	0	0
Ivraie vivace (<i>Lolium perenne</i> , L.).....	19	24	18	18	25	0
Minette (<i>Medicago lupulina</i> , L.).....	0	0	0	0	8	0
Paturin des bois (<i>Poa nemoralis</i> , L.).....	0	0	17	25	0	0
— des prés (<i>P. pratensis</i> , L.).....	45	15	0	0	10	0
— commun (<i>P. trivialis</i> , L.).....	45	45	16	12	0	0
Trèfle blanc (<i>Trifolium repens</i> , L.).....	4	1	1	0	0	0
	400k.	400k.	420k.	420k.	410k.	400k.

Jei norima labai vienalytės vejos, sėjamos tik varpinės žolės. Vis dėlto dažniausiai yra labai gerai hektarui pridėti vieną kilogramą baltųjų dobilų.

Įprastą kiekį nuo 100 iki 120 kilogramų hektarui labai mažoms pievelėms ir bordiūrams galima padidinti puse karto ar du kartus.

684

Labai karštuose kraštuose tinkamą veją galima formuoti maišant avinį ir kitus eraičinius, paprastą kvietvarpę ar pievinę miglę, pridėdant daugiametę svidrę, kuri iš pradžių padengia žemę, o paskui išnyksta.

Sausų nelaistomų žemių vejoms yra rekomenduojamos ir kitos rūšys, bet dažniausiai siūlomi augalai, kurių trūkumas yra tas, kad jie formuoja nepastovią (nevienodą, netolygią) augaliją. Visgi, Paryžiaus klimatui galima įrengti mažas pieveles iš paprastųjų kraujažolių (*Achillea Millefolium*, L.), paprastųjų aubrečių (*Aubrietia Delltoidea*, DC.), dirvinių kiškiakopūščių (*Oxalis corniculata purpurea*), skaistenių (*Pyrethrum Tchihatchewi*, Bois.), įvairių uolaskėlių (*Saxifraga hypnoides*, L., *S.coespitosa* L.), ylalapių žemenių (*Sagina subulauta* Wim.), kvapiųjų našlaičių (*Viola odorata*, L. ir kt.). Vidurio Prancūzijoje (*dans le Midi*) straubės (*Lippia canescens*, Kunth.) suformuoja gana geras vejas pačioje saulės atokaitoje, nelaistant.

Miško aplinkoje, kur oras ir šviesa cirkuliuoja po dideliais medžiais, dar galima įrengti patenkinamą žalią dangą naudojant mišinį iš miškinės miglės, kvapiosios gardunytės, eraičino. Po eglėmis jokia pievelių rūšis neauga. Tačiau, žvalgydamiesi po pomiškį, pastebime augalų, kurie gali formuoti pieveles, užaugina sėklas ir pakenčia stiprų pavėsį, nepraranda žalumos. Vienas iš tokių augalų yra pertrauktalapė viksva (*Carex divulsa*, Good.), kurią aš kartais siūlau čia naudoti, ir kuri dažniausiai pasiteisina.

Taurelinė jonažolė (*Hypericum calycinum*, L.) taip pat sudaro gerą pievelę po medžiais, kai unksmė nėra labai tanki. Dėl tamsiai žalios, tankios lapijos ir didelių geltonų žiedų šis gražus augalas turėtų būti naudojamas dažniau. Kano (*Caen*) botanikos parke ir Villandry parke ji dengia ištisus šlaitus, kurie šienaujami vieną kartą per metus, ir suteikia puikų efektą.

Vidurio Europoje, ypač Italijoje, kur retai lyja, išbandytas reikalas vejas keisti *Ophiopogon japonicus*, Gawl. - tai mažas augalas tamsiai žaliais, tvirtais lapais, alyviniais žiedynais ir mėlynomis uogomis, suteikusiomis jam pavadinimą – „žolė iš turkio“. Jis sėkmingai auga saulės atokaitoje, bet dar geriau pavėsyje.

Kai kurie iš paminėtų augalų - *Ophiopogon japonicus*, *Hypericum calycinum*, *Lippia canescens* ir t.t. - nėra sėjami, pievelė formuojama dalijant kerelius, pavasarį sodinant jų dalis vieną šalia kitos su smaigu daigams sodinti.

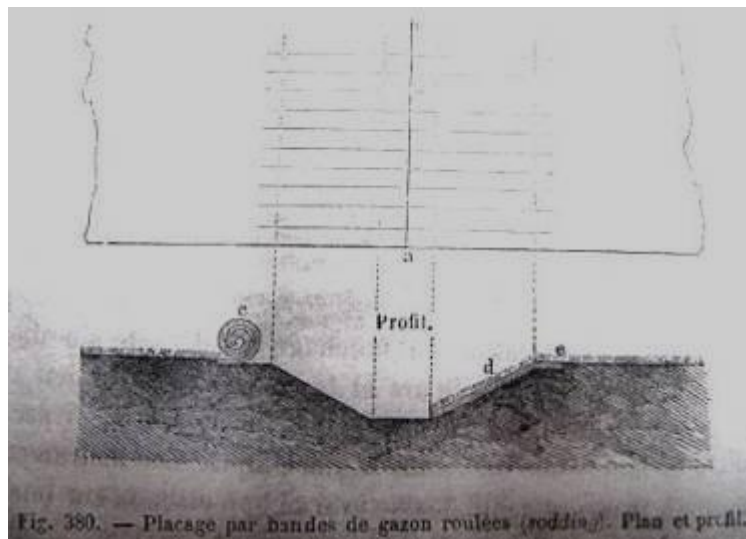
Taip pat galima formuoti bordiūrus, nesėjant vejos. Geriausias augalas, plačiausiai paplitęs

685

Paryžiuje, yra viena rūšis didžialapės gebenės, vadinamos Airijos gebene (*Hedera Helix hibernica*). Formuojant bordiūrus, jos išimamos iš vazonėlių ir sodinamos 60 centimetrų atstumais, šachmatų tvarka. Besidriekiantys stiebai, pritvirtinti karklo kabliukais, padengia skurdžią žemę. Norint palaikyti gerą šių bordiūrų būklę, pakanka paprasčiausiai kasmet pašalinti pasenusius lapus ir per daug atsikišusias šakutes.

Mes aptarėme pievų paklojimo procesą didelėms pievoms (*pour prairies*), bet daug prasmingiau jį naudoti velėnuojant šlaitus, uolas, vidutinių ir mažų sodų atšlaičių pieveles, bordiūrus, improvizuotus sodus parodose ir šventėse ir pan. Šiam tikslui imame kelio pakraštyje ar ant pievelės sukrautus, vejos gabalus, iškastus kastuvu, vienodo 30-40 centimetrų ilgio ir 25 centimetrų pločio, ar ilgas juostas, kurios išvyniojamos ant pievos, sudėliojame vieną šalia kitos ant

gerai išlygintos žemės ir fiksuojame mediniu plaktuku. Didelio nuolydžio šlaituose kiekvienas gabalas sutvirtinamas mažų kuoliukų smaigais. 380 paveikslėlyje matome planą su žemiausią griovio vietą plane, pažymėta linija „a-b“, ir gazono juostų išsidėstymu, kurios išvyniotos statmenai šiai ašiai (linijai „a-b“). Profilyje matome suvyniotą juostą, pažymėtą „c“, ir griovio šlaite įtvirtintą juostą – „e-d“.

380 pav. Suvyniotų vejos juostų klojimas. Planas ir profilis

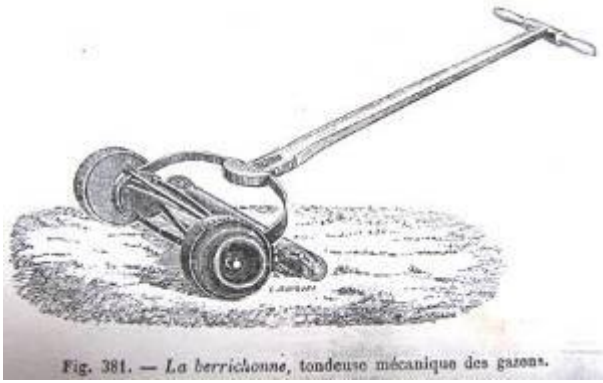
Dažnai šių vejos gabalų trūksta, arba žolė yra prasta, neprižiūrėta. Tačiau galima patiems užsiauginti velėną, kuri būtų puiki žaliava kloti pievą. Tam pasirenkama lygi žemė, stipriai suspaudžiama, suvoluojama ir padengiama keliais centimetrais avižų ar kviečių pelų, ar analogiškos substancijos lapais, žole ar panašiai. Ant šio pagrindo paskleidžiamas dirvožemis iš ariamojo

686

Sluoksniu, sėjamas vejos sėklų mišinys, tinkamas būsimos pievos vietai, padengiama juodžemiu, voluojama ir laistoma. Jei pasirūpinama, kad ši žolė būtų dažnai šienauja ir mindoma, kad išsikrūmytų, po kelių mėnesių ją galima naudoti - veja supjaustoma ilgomis juostomis arba išimama gabalais, jei nusprendžiama nesukti jų kaip kaspinų. Taip daro anglai, kai nori parduoti šiuos sodmenis *Covent-Garden* turguje, Londone. Ši veja lengvai atsiskiria, nes pelų ar šiaudų sluoksniu suformuoja atotrūkį tarp natūralios žemės ir dirbtinio vejos guolio.

Svarbiausi vejų priežiūros darbai yra šienavimas, volavimas, laistymas. Pievų (*des prairies*) ir didelių vejų (*des pelouses*) parkuose šienavimo būdas nesiskiria. Tačiau arti gyvenamosios vietos esančiose vejose (*pelouses*) patariama gana plačią, 10-15 metrų ar mažiau, juostą šienauti dažniau nei likusiąją, kad žolė taptų grynesnę ir malonesnę pažiūrėti.

Mažuose ir vidutiniuose soduose, kur veja turi būti nepriekaištinga, šienauti pasidarė daug lengviau, negu anksčiau, kai buvo šienaujama paprastu dalgiu, o tai sudėtinga kalvotose vietovėse, gėlynuose ir rūpestingai prižiūrimų vejų plotuose, kokybė labai priklausė nuo darbininkų įgūdžių. Šis nepatogumas išnyko atsiradus mechaninei žolės kirpimo mašinai. Šis prietaisas susideda iš spiraliskai išdėstytų ašmenų cilindro, žirkliškai prasilenkiančio su vienais fiksuotais ašmenimis, kai prietaisas stumiamas per veją. Prekiaujama visiems žinomais įvairiais anglų ir amerikiečių modeliais, bet aš nežinau lengvesnio ir patogesnio naudoti (taisyti) už vejapjovę „berrichonne MM.Louet“ (381 pav.).

381 pav. Vejapjovė berrichonne.

Kerpant kiekvieną savaitę, ir po to voluojant bei laistant, anksčiau nurodytais būdais (276 pav., 484 psl.), išgaunamos aukštos kokybės, lygios, ypatingai gražios žalumos vejės.

687

Nusilpusias vejės galima sustiprinti pavasarį užsėjant nuplikusias vietas ir pabarstant juodžemiu su mėšlu arba mėšlu su šiaudais, arba gerai subrandintu kompostu, arba tiesiog gera daržo žeme. Taip pat galima rekomenduoti naudoti skystas trąšas, stipriai praskiestas vandeniū, ypač rudenį; pridėjus druskos ar guano (*du sel ou du guano*) lengvai naikinamos samanės, kurios plinta vejose.

Kai vejės yra labai senos ir nuplikusios, paprasčiau jas perdaryti iš naujo. Žemė suariama ir joje vienerius ar dvejus metus auginami javai, bulvės, runkeliai ar kt., po to veją galima atsėti ir sėkmingai atkurti.